

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir«, Velikovec, Koroško.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja

za celo leto K 20.—
» pol leta » 11.—
» četrt » » 6.—
» 1 mesec » 2.—

za inozemstvo primeroma več.
Naročnina se plačuje vnaprej.

Za oglašila se plačuje po 40 v, med besedilom po 80 v za 1 cm² vsakokrat, minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 60 v, za parte, zahvale in izjave po 80 v za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 20 v za besedo; debelo tiskano 40 v vsakokrat; minimum 4 K.

Za izvestilo pri upravništvu 2 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir«, Prevalje, Koroško.

Leto XXXIX.

Prevalje, 9. januarja 1920.

Št. 2

K novemu letu.

„Mir“ nastopi s tem letom 39. leto svojega obstanka. Veliko je storil v teh letih za koroške Slovence, stal je vedno na braniku za pravico. To hoče tudi zanaprej, opirajoč se na stare, izkušene, tradicije, ki so mu bile vedno svete in katere je vsikdar moško zagovarjal.

Tako krepko bo branil staro pravdo tudi zanaprej. Posebno sedaj, ko bijemo zadnji boj za narodni obstanek, bo ostal krepak vojniki v borbi.

Minulo leto je bilo tudi za „Mir“ burno. Nekaj časa je izhajal v Celovcu — potem ga nemška vlada ustavi — nato dolg presledek. Jugoslovani zasedemo Celovec — in zopet izhaja. Jugoslovani zapustimo Celovec — „Mir“ se preseli v Maribor. V Jugoslaviji prične tiskarski štrajk, ki traja 2 meseca — tudi „Mir“ ne izhaja in končno se vrne zopet v naročje tiskarne Družbe sv. Mohorja, kjer bo sedaj zopet redno izhajal.

Ko se ob novem letu zahvaljujemo vsem vnetim člankarjem, dopisnikom, in drugim sodelavcem, jih prosimo, da nam ostanejo tudi v novem letu zvesti sodelavci.

Potrudili se bomo, da bo list zanimiv in aktualen, skrbeli bomo za lepe članke, dobre dopise, dobre strokovne spise, a tudi za zabavo in pouk bo pod črto poskrbljeno. Obljubljenih nam je obilo lepih podlistkov od domačih pisateljev. Ne moremo si misliti „Mira“ brez zabavnega podlistka — tudi to spada k stari tradiciji. V gospodarskih člankih bomo najprej pogledali, kaj prav za prav imamo na Koroškem. Najprej moramo vedeti, kaj imamo, potem bomo pogledali drugam in primerjali svoje s tujim ter vprašali, katero je boljše? Zato smo si v zadnjih številkah ogledali domačo svinjerejo in ovčerejo.

Seveda bomo krepko zavračali vse celovške laži o naši upravi in o naši državi.

Nemški Celovec nas nikoli ne bo več komandiral, mi sami smo gospo-

darji. Potrudili se bomo, da bomo povedali to, kar imamo povedati, v poljudni, domači besedi. To ni lahko delo. Včasih bo seveda izšel kak članek, ki je namenjen pred vsem voditeljem po deželi. In ta bo seveda „bolj visoko“ pisan, a to nič ne škodi, ker je ob enem dobra šola za ljudstvo.

Vabimo vse koroške Slovence, da nam ostanejo tudi v 1920. letu zvesti naročniki in sodelavci. Naše organizacije se bodo še posebej potrudile, da nam pridobijo novih moči in novih naročnikov. „Mir“ je bil vsled draginje primoran zvišati naročnino, a v kljub temu je še izmed slovenskih listov jako po ceni.

Vsem sodelavcem in naročnikom srečno in blagoslovljeno novo leto!

Italijanski ministrski predsednik Nitti za sporazum z Jugoslavijo.

Koroški nemški listi so strašili in begali naše ljudstvo, češ, če pridete pod Jugoslavijo, boste pa imeli žovt ali vojsko z Lahom. „Mir“ je pisal, da bo Laha prej hudir vzel ali pa revolucija. Kdor bi bil na Laškem sedaj za vojsko, ta bi slabo naletel. Kakor smo že poročali, so se vršile na Laškem volitve, pri katerih so dobili laški socialisti in kat. ljudska stranka precej glasov. Ti silijo k sporazumu. K sporazumu pa silijo tudi Angleži in Francozi, ki so na sestanku v Londonu izjavili, naj napravijo Lahi vendar enkrat red v Reki, kjer gospodari D'Annunzio kot samodržec. Nitti je rekel: Italija izključuje vsako vojno, ona hoče, da s svojim delom v Evropi učvrsti politiko mira, kolikor je to mogoče. Vlada se je vedno prizadevala, da pokaže Jugoslovanom iskreno razpoloženje, da ž njimi vzdrži prijateljske in pristrčne odnose in to v interesu miru, ki se mora naslanjati bolj na iskrenost odnošajev nego na pogodbo. Jadransko vprašanje in edini italijanski problem. Reško vprašanje ima za Italijo načelno in moralno vrednost, nima

pa ekonomske (gospodarske). Reško vprašanje se ne nahaja v pogodbah in Reko so zahtevali po vojni, in zato smejo zavezniki v tem vprašanju imeti svoje stališče, različno od našega, ne da bi se vsled tega ohladilo prijateljstvo zaveznikov in Italije. Italija je zmagala in dobila, kar je zahtevala med vojno. Obečala je tudi, da bo vlada ščitila gospodarske-nacionalne interese slovanskih „manjšin“, ki se nahajajo v „osvojenih krajih“ (Goriško, Istra). Nitti pripravlja italijansko javnost na to, da Italija ne bo dobila Reke in jo opozarja, da je tudi brez Reke in Dalmacije dobila, kar je zahtevala pred vojno in kar vsebuje londonski pakt. Malo drugače je govoril kakor pa njegovi predniki, ker vidi, da laški imperalizem nima zaslombe ne na Laškem, ne pri Francozih in Angležih.

O Srbih.

(Spisal Fr. Smodej.)

(Konec.)

Spomin na rajne je pri Srbih zelo živ. Vsako soboto pohajajo na grobove svojih dragih, kjer opravlja njihov duhovnik obredne molitve. Ob grobovih se čutijo domače; žaloste se, objokavajo svoje rajne, posedajo ob grobovih, se tam družabno razgovarjajo in zauživajo v društvenem krogu svoje malice.

Splošna izobrazba ne dosega izobrazbe našega naroda, čemur se pa ni čuditi, ker še ni poteklo sto let, odkar so izginili iz samega Belegrada zadnji turški vojaki. Zato ima pa narod zelo zdrav razum, in šolstvo je pri Srbih pred vojno zelo napredovalo. Kmetstvo vprašanje je bilo v Srbiji mnogo bolj rešeno nego pri nas. Tudi kmetstvo zadružništvo se je bilo povzpelo na visoko stopinjo.

Mnogi zakoni so bili v Srbiji modernejši nego v marsikateri čisto moderni državi. Srbija je bila v celoti neprimeroma bolj demokratična država nego bivša Avstro-Ogrska in je imelo ljudstvo več besede in uživalo več svobode, kakor

Podlistek.

Kako je Štrbolčkovega Franceljna peklenšček jemal.

(Vesela zgodbica ob vojaških ognjih. Spisal Mihajlo.)

Temnilo se je in nočne sence so začele legati na zemljo. Ves dan smo ležali v globoki grapi ter oprezovali. Pa nasprotnik je bil miren; le sem ter tja je počil kak strel, bolj za igračo kot v sovražnem namenu. Naše predstraže so bile postavljene varno na okrog in zatorej smo brezskrbno zlezli iz naših zavetišč ter polegli ob robu gozda.

Bili smo sami mladi fantje in mnogo jih je prostovoljno prihitelo braniti koroško Jugoslavijo. Mlada kri je korajžna, ne premišljuje mnogo in hitro vzkipi. Pa ti fantje so vedeli, za kaj gre. In pošteni so bili, kakor more biti pač skromen Slovenec pošten. Niso delali sramote naši domovini, akoravno se je v zadnjem času čulo razne slabe stvari o njih. Da v vojski, četudi le v vojski malega obsega, ne moreš vsega pretehtati kot v normalnih razmerah, je gotovo. Pa gotovo mejo naši junaki niso nikdar prekoračili. To poudariti je napram mnogim natolcevanjem potrebno. Čast, komur čast!

Zleknili smo torej kosti svojega rojstva po mehkem mahu ter se vdali tihemu sanjanju. Izza hriba se je prikazal mesec, v travi so cvrčali črički, nad našimi glavami pa je tiho plapolala ponočna ptica. Nekako otožno in mehko ti postane pri srcu ob takih trenutkih. Razni spomini te objamejo, srce več govori kot razum . . .

Tišino je prekinil tovariš Janko, ki nam je začel praviti o škodljivosti alkohola. Govoril je prepričevalno ter nam tako jasno orisal tega škodljivca, da je pač marsikdo izmed mladih fantov zatrdno sklenil v srcu: Ne bom se nikdar več opijanil! Alkohol ubija človeka, vzame mu pamet in človek brez pameti se ne razlikuje v mnogem od živine . . .

„Res je,“ je dejal Jurmanov Peter, „alkohol nas napravi take, da ne vemo, kaj delamo. Tisti, ki v pijanosti postanejo mehki in otožni ter vzljubijo ves svet, so vsaj za toliko na boljšem, da ne napravijo nikomur nič škode. Huda pa je s tistimi, ki v pijanosti postanejo svadljivi ali prepirljivi, ki začno razbijati, se tepsti, pa tudi za nož hitro poprimejo. Ti ljudje so prave živine in Bog nas varuj takih pijancev. Navadni konec takih pijančevanj je uboj na eni ali drugi strani.“

„Ker ravno govorite o posledicah pijančevanja,“ pravi Štrbolčkov Francelj, „bom pa jaz povedal, kako se mi je zadnjič godilo, ko sem ga ob zadnjem žegnanju dobil precej pod kapo. Pa povedati Vam moram, da nikakor nisem pijanec. Ne, sem in tje, če okoliščine tako nanesó, se ga morda malo nalezem, no, in reči moram, škode pri tem še nisem napravil nikomur, razun svojemu žepu . . .“

Torej doli pri Čontarju smo bili, rajali smo in peli. Dvanajst je že odbilo, ko se izmuznem iz družbe ter jo začnem mahati proti domu, kakor je pač šlo. Zjutraj sem moral na delo, torej mnogo časa ne bo več za spanje. Ko pridem doli k železnici, jo urežem ob tiru po krajščici k domu. Pa kar naenkrat me prime neznansko

hudo zaspanec. Pričel sem kar stoje spati, kot staro fijakarsko kljuse. Nič, si mislim, tu ob tiru se vlečem ter malo pospim. Vedno vozijo vlaki na tej progi, me bo že eden zbudil, da ne prespim jutra ter pridem še pravočasno na delo. Kakor mislim, tako storil. Vlečem se poleg tira ter brez vseh polštrčkov „prav sladko zaspim“, kot poje narodna pesem. A delal sem račun brez krčmarja. Poznal še nisem samega sebe. Vlaki so pač drveli mimo mene, a nobeden ni mogel mojega pravičnega spanja prekiniti. Mirno sem snival naprej, v mojih ušesih so doneli zvoki harmonike in če bi bil s kanonom ustrelil poleg mene, tudi ne vem, če bi se bil zbudil. Ob petih zjutraj pa pridrvi tod mimo brzovlak, ki vozi čudno hitro in napravlja neznanski trušč . . .

V moji še popolnoma omamljeni glavi začne polagoma nekaj svitati; trušč, ki prihaja vedno silnejši, mi bobni v ušesih, telo mi privzdiguje . . . Nakrat pa mi se nekaj zakadi v obraz, iskre švigajo okrog moje glave, vroča para me škropi po telesu in v moji čudno zmedeni glavi se poraja misel, da je sam nebodigatreba prišel pome . . . Lasje se mi ježe, zona me obhaja, skočim, a že zopet padem ter se trkljam po pobočju nizdol na pot . . . Hitro napravim križ, se priporočim vsem svetnikom v varstvo in nemilo obležim končno spodaj v grapi. To mi je pripomoglo do zavesti. Brišem si obraz ter premišljam o zadnjih dogodkih. V daljavi je sopihal vlak ter kakor meni v zasmeh veselo žvižgal. Tedaj sem se polagoma spomnil vsega. In sklenil sem, da ne dam več peklenščku prilike, da bi me jemal . . . Do danes sem držal besedo!“

na pr. v Nemčiji ali celo Avstro-Ogrski. Le državna uprava ni kos sedanjim velikim nalogam, na katere ni bila pripravljena. V tem oziru sami priznavajo, da bo treba v centrali več slovenskega uradništva, ki je vajeno od prej večjega aparata.

Kadar je dobre volje, Srb rad prepeva, tudi na bojišču. Našim ljudem njihova pesem morda ne bi ugajala, ker bi se jim zdela prežalostna in enolična, ker vsaka zveni v molu. Kadar Srb meni, da v pesmi kar vriska, zveni iz nje jad in bol pod tujim jarmom trpečega, zaslužjenega naroda. Srbska pesem je pesem srbske zgodovine in korala (cerkvenega petja) vzhodne cerkve. Zato je pa tudi globoko občutena in za vsakega, ki ima le nekoliko glasbene naobrazbe, lepa. Srb poje svojo pesem z globokim čustvom, naravnost strastno.

Gostoljubnost je pri Srbih razvita kakor pri Slovanih sploh, samo da je ostala pri njih pristnejša nego pri drugih, ker je ohranila še stare oblike. Na „slavo“ (praznik hišnega zaščitnika) povabi vse svoje sorodnike, prijatelje in znance. V Belemgradu vidiš na kolodvoru še nabite listke, na katerih posamezniki naznanjajo, da obhajajo slavo in vabijo prijatelje in znance.

Po veroizpovedi pripadajo Srbi vzhodni (pravoslavni) cerkvi, ki se je v 11. stoletju ločila od Rima, ohranila pa še zakramente in sveto mašo. Bogoslužje se pri njih opravlja v staroslovenskem jeziku. Pravoslavna vera je bila v Srbiji državna vera, v novi državi Srbov, Hrvatov in Slovencev ni več nobenega državnega veroizpovedanja, ampak priznava država vsa veroizpovedanja, ki jih je prej priznavala Avstro-Ogrska. Katoličanov je bilo v Srbiji malo. Konkordat (cerkvena pogodba) med Rimom in srbsko vlado je bila pa že prej taka, da je papež Benedikt XIV. sedaj izrazil željo, naj bi se kratkomalo uveljavila tudi za sedanjo novo državo.

S tem, da je postal Beligrad prestolnica za celo kraljestvo, je v njem število katoličanov zelo naraslo, in mala, sicer lična katoliška cerkva ne zadostuje več svojemu namenu. Na praznik sv. Rešnjega Telesa se je letos v Belemgradu prvič vršil po mestu cerkveni obhod z Najsvetejšim; udeležil se ga je tudi prestolonaslednik.

Cerkveno življenje med Srbi ni tako razvito kakor med Slovenci. Nekateri pravoslavni duhovniki, ki so se seznanili z našimi razmerami, so se začeli prizadevati, da bi po našem vzgledu oživili v svoji cerkvi versko življenje. Z našo duhovščino živé v najlepši slogi, posebno prijazni so s slovenskimi duhovniki, katerih versko, narodno in socialno delovanje občudujejo. Prav prijetne, nepozabne ure sem preživel na pr. z dvema tovarišema kot gost profesorja pravoslavnega bogoslovja v Karlovcih dr. Stojkova in njegovega tasta, častitljivega pravoslavnega svečenika v Slankamnu. Profesor dr. Stojkov je zelo naobražen in inteligenten mož, ki se je udeležil letos socialnega kurza na Homcu na Kranjskem, ne more prehvaliti Slovencev in slovenskih duhovnikov in nas je naravnost kraljevo pogostil, češ, da se mora oddolžiti za gostoljubnost, ki jo je našel pri Slovencih.

Kako je na „nemškem“ Koroškem?

Še vedno se nahajajo pri nas ljudje, ki ški-lijajo tja v nemško-avstrijsko republiko, da se jim kar sline cedijo po „dobrotah“, ki jih baje uživajo onstran demarkacijske črte. Da more kaj takega želeti samo največja glupost ali zlobnost, je jasno! Kako je tam v resnici, kaže pismo, ki mi ga je poslal prijatelj iz beljaške okolice, in iz katerega povzamem:

„Gre mi telesno kolikor toliko dobro, a duševno zelo slabo. Živeža še imam, hvala Bogu, ker sem šel med „samooskrbovalce“ in pridelal vsake vrste žita vsaj za par žlic. Ako ne pridejo boljše stvari in nam kaj „porekvirirajo“, bom precej izhajal. Pač pa gre drugim, posebno mestnim, zelo slabo. Ena kila moke za cel mesec! Kruha pa tudi zelo malo in še tisti grenak! Karte imamo za vse: meso (ki se ga dobi pol kile za teden), petrolej, mast (ki je pa nil), sladkor (pol kile na mesec); zdaj bodo še prišle karte za vžigalice in sol. Sledijo naj še karte za zrak in vodo, potem se jih bomo navžili do sital! Denar pa kar tako frči! Vino je po 28 do 30 kron.

Kmetje so zelo preplašeni, ker bodo zdaj začeli rekvirirati s „volkswehrom“. Vsaki, ki ne bo oddal predpisane množine do zadnje kile, bo plačal 10 K kazni od kile, prišel bo pa še nadalje „volkswehr“ in bo rekviriral rekompenciacijo (druge stvari) za neoddano blago. To bo veselo! Če bi le kmetje bili malo bolj složni, bi si že mogli pomagati. Pa znajo samo jadikovati, sicer pa si pustijo vse dopasti.

Kako si želijo že tudi naši nemčurji Jugoslavije! Saj vidijo pred nosom

mejo in za njo dobro življenje, tu pa stradanje in večno oddajanje! Je že rekel en nadnemčur: „Hudič, smo bili neumni, da smo ‚Slave‘ iz Podkloštra ven vrgli.“ — Ako bi prišel ta kraj v glasovanje, bi gotovo zmagala Jugoslavija; ne sicer iz narodnostnega prepričanja, ker tega našim ljudem dosti manjka, pač pa radi materijelnih koristi, za katere prodajo tudi svojo dušo! Mnogo, mnogo ljudi je postalo zelo pohlepni, poleg tega pa uživanje, kot prej nikdar! Samo ples in pijančevanje, da je groza!

Tudi na duševno stran trpimo, skoro še bolj kot materijelno! Stradamo vsega, kar smo prej imeli v izobilici. Nobenega slovenskega lista ne dobimo, ne knjig, ne časopisov! Nemški listi pa se lažejo v slovenskih zadevah, da se kar kadi!

Nemški listi, na pr. graški „Volksblatt“ in drugi, natvezajo svojim bralcem v enomer, da bo Avstrija zmagala tudi v coni A. Če bi bilo to res, potem pa tisti Slovenci niso več vredni, kot da jih tlačijo oholi Nemci in bičajo s škorpijoni, kakor delajo že z nami. Bodite torej pozorni!

Še nekaj: Zdaj vladajo tu Lah, šiba božja, ki je še nismo občutili! Šeste in sedme zapovedi ne poznajo, nič ne delajo drugega kot vedno plešejo. So prava šiba božja! Obnašajo se sicer pa kot bogve kakšni zmagovalci...“

Toliko iz prijateljevega pisma! Dodati ni treba ničesar, vsakdo sam vidi, kako je v hvallisani „nemški“ Koroški, — kako pa pri nas!

Prvi slovenski orlovski tabor v Mariboru.

Katoliško ljudstvo! V dneh družabnih presnov in preobratov, ki posegajo globoko v srca posameznikov in v življenje narodov, v dneh, ko se snuje usodna zgodovina in poraja nov vek, pozivamo in kličemo na manifestacijo krščanskega prepričanja.

Jugoslovanska katoliška telovadno-kulturna mladinska organizacija „Orel“ napravlja polet v Maribor in sklicuje za dneve od 29. julija do 3. avgusta 1920 prvi slovanski orlovski tabor.

Ob tem svečanostnem prazniku katoliške mladine naj slavi zmago socialna misel krščanske vzajemnosti; zato naj se zbera vsi: delavec, kmet, obrtnik, uradnik, umetnik, razumnik. Vsi stanovni naj se zavedo, da tvorijo v krščanstvu eno družino. Prepričajte naj se, da je njih mladina nastopila pot prave svobode, da se je uvrstila med bojevnike za uveljavljanje katoliških načel, za izenačenje pravic, za spoštovanje poštenega dela, za dosego stanovskega in mednarodnega bratstva.

Katoliška mladina je seme nove, zdrave družbe. Posejano je v zemljo, ki jo je razorala strašna svetovna vojska. Sistem laži in krivic je strt. Drevo večnih resnic pa zeleni in ob tem drevesu se zbira zdrava, čila, vzorna in značajna mladina, ki hoče ob navzočnosti kulturnih narodov slaviti svoj dan. Ob idealni mladini pa naj črpajo vsi, ki se zbera k skupnemu prazniku, navdušenja za vzvišene vzore.

Na ta slavnostni praznik vabimo torej vse bratske orlovske odseke iz Jugoslavije, vsa bratska orlovska društva iz Čehoslovaške republike, iz Združenih in drugih ameriških držav ter katoliška telovadno-kulturna udruženja iz Poljske republike. S srčnim veseljem bi radi pozdravili tudi vse dobromisleče brate iz Rusije in drugih slovanskih držav, kakor tudi iz Francije, Anglije, Belgije, Nizozemske, Švice, Španske itd.

Vse vabimo in prosimo, naj se pravočasno pripravijo ter nam sporoče, v kolikem številu se nameravajo udeležiti slovanskega orlovskega slavlja. Vabimo končno katoličane vseh navedenih narodov in držav iz vseh stanov in organizacij. Prihitite k nam in dajte s tem izraza katoliško-kulturni vzajemnosti! Bog živi!

Ljubljana, o Božiču l. 1919.

Predsedstvo osrednjega pripravljalnega odbora za prvi slovanski orlovski tabor v Mariboru.

Dr. Anton Korošec, pokrovitelj.

Politični pregled.

Nemčija.

Churchill je poročal v londonskem državnem zboru, da je Nemčija oddala 5000 topov, 25.000 strojníc, 3000 možnarjev in 1790 letal. Od železniškega materiala, ki ga ima oddati, manjka še 42 lokomotiv in 460 vozov.

Avstrija.

Vrhovni svet v Parizu je sklepal o vprašanju prevzetja avstrijske uprave v svoje roke. Tirolska zahteva v Parizu, da se jo priklapi k Bavarski.

Delavski sveti na Dunaju so oborožili v zadnjem času 70 tisoč delavcev.

Ogrska.

Ogrska vlada je sestavila svojo mirovno delegacijo za Pariz. Mirovno odposlanstvo v Madžarski šteje 7 glavnih odposlancev pod vodstvom grofa Alb. Apponyja.

Bolgarija.

Bolgarija je podpisala mir. Vojne odškodnine so jej naložili 2¼ milijarde v zlatu. Vrh tega še mora poravnati vso škodo, povzročeno v vojni Srbom. Bolgarija se zaveže, preskrbeti Srbijo in Grško s premogom. Sme imeti samo čete za vzdrževanje miru. Mednarodna komisija bo nadzirala bolgarske vladne posle in pobirala davke.

Romunija.

Romunska mirovna delegacija v Parizu je podpisala saintgermainsko mirovno pogodbo in mir z Bolgarijo.

Iz cone B.

Nemci krađejo po cerkvah v coni B.

Iz verodostojnih virov se nam poroča, da so dne 16. decembra ponoči opleni nemški divjaki cerkev v Timenici, ki leži v coni B. Pokradli so monštranco, dva keliha, vso mašno obleko in sveče, tako da si je moral tam pastirujoči g. provizor vse za mašo potrebno preskrbeti iz sosedne cerkve v Št. Lipšu. Kaj so delali divjaki z Najsvetejšim, si moremo misliti. Pri tem pa Nemci svetohlinsko zavijajo oči, češ, da je pri nas vera v nevarnosti. Bog nas pa varuj gorečnikov, ki tako skrbé za svojo vero kot imenovani roparji. Že iz verskega stališča torej moramo glasovati za Jugoslavijo, če hočemo, da ostanejo naše cerkve neoskrunjene.

Lipa nad Vrbo. Nemška koroška vlada nam je predpisala, da moramo oddati iz žetve 1919 8000 kg žita. Letina je bila slaba in vsled tega nismo mogli toliko oddati. A vse nič ni pomagalo. Prišla je „Volkswehr“ z nasajenimi bajoneti, nam vzela žito, tako da ga sedaj še za setev ne bomo imeli. Srečni bratje v Jugoslaviji, ki imate polne kašte in ne čutite avstrijskih „dobrot“.

Iz republike Avstrije.

Nemška Avstrija umira. Najprej je sklenil deželni zbor v Vorarlbergu, da se združi s Švico, potem je sklenil deželni odbor v Inomostu (Tirolsko), da se Tirolska priklapi Nemčiji. — 16. decembra t. l. pa je enoglasno sklenil deželni zbor v Solnograškem, da se Solnograška (Salzburg) pridruži in zveže z Bavarsko. Če bo šlo tako naprej, v kratkem ne bomo več imeli Nemške Avstrije.

Za mošt, ki ga pijejo doma, morajo kmetje v Nemški Avstriji plačevati velik davek.

Sušica na Dunaju. Leta 1914. je umrlo na Dunaju 6223 ljudi na sušici, l. 1919 pa 12.000. Vzrok je slaba hrana in glad.

Avstrija ne more živeti. „Dieses Gebilde ist nicht lebensfähig“ je rekel kršč. soc. poslanec Hagenauer dne 16. dec. 1919 v solnograškem deželnem zboru. Vsa zbornica je soglasno sprejela predlog, da se Solnograška gospodarsko pridruži Bavarski.

Cene mesa na Dunaju. „Neuigkeits-Weltblatt“ z dne 4. dec. poroča, da stane goveje meso na Dunaju: sprednje 1 kg 64 K, zadnje 68 K; meso za pečenko 88 K. Amerikansko meso 69 K in „Corned Beef“ 110 K. „V tednu, ko je meso po ceni“, stane sprednje 32, zadnje 34—40 K in meso za pečenko 50 K. Na teden se dobi takega mesa 10 dek na osebo. V mesecu so 3 dragi tedni in le eden je „dober kup“.

Prehrana v Avstriji. Avstrija živi od danes do jutri, z roke v usta. Vsak dan ji dela skrbi in težave, kako bo drugi dan s prehrano. Dr. Renner se je peljal v Pariz, kjer je naslikal obupen gospodarski položaj, v katerem se avstrijska republika nahaja. Če ne bi bil dobil podpore, bi se bilo bati najhujšega. Moledoval in prosil je ter nekaj tudi dosegel. V Trstu leži 30.000 ton žita. To žito se bo odposlalo in plačalo s kreditom, ki ga je dala Amerika. Antanta bo dala Jugoslaviji kredita in za ta kredit bo naša država preskrbela Avstrijo z žitom za 2 meseca. Skupno prejšnje avstrijsko-ogrsko imetje je pod nadzorstvom posebne komisije — reparacijske komisije. Ta bo določila, kaj sme Avstrija od skupnega imetja zastaviti, da dobi živeža. Tobačni monopol sme Avstrija zastaviti Holandski in dobi na ta račun 30 milijonov holandskih goldinarjev. Reparacijska komisija bo

prevdarila, kako bi bilo poskrbeti za hrano v Avstriji v prihodnjih 10 mesecih. Za 2 meseca bomo mi dajali Avstriji žita. A uverjeni smo, da bodo celovški zakotni listi še vedno pisali, da sami nimamo ničesar in se bodo še naprej lagali. S tem je odpomagan skrajni bedi in gladi v Avstriji, za par tednov, a vse bo še na karte in tam ne moreš kupiti toliko moke, da se bi nasitil, meso pa je po 90 K.

Dnevne vesti.

Imenovanje na pošti. Mesto poštne odpravnice v Šmihelu pri Pliberku je dobila bivša odpravnic Josipina Hribernik. Za poštarja v Guštanju je imenovan poštni oficijant Ferdo Voh.

Jeklarna na Ravnah pri Guštanju bo v prvi polovici leta 1920 začela z izdelovanjem kmetijskega orodja, posebno lemežev in črtal. Vsled tega ne bomo več odvisni od tujine in ne bo več treba naročati lemežev na Češkem ali pa v Avstriji.

Jugoslovanski ujetniki v Avstriji. Svoji oni vojakov iz cone A na Koroškem, ki se še nahajajo v nemškoavstrijskem ujetništvu v Spitalu ob Dravi ali v drugem taborišču, naj naznajo njihova imena z dopisnico operativnemu oddelku Dravske divizije v Ljubljani, označujoč ako mogoče mesto, kjer se nahajajo.

Poziv primorskim učiteljem! Glasom poročil s Primorske, je pomanjkanje učiteljskih moči na Goriškem in v Istri silno veliko. Okupacijska oblast v Trstu je zastopnikom političnega društva „Edinost“ izjavila, da mnogo šol ne more odpreti ravno radi pomanjkanja učiteljskih moči in da se bodejo prošnje tistih učiteljev, ki bi se hoteli vrniti v zasedeno ozemlje, uvaževale. Na to obljubo se opozarja učitelstvo, ki se je preselilo iz zasedenega ozemlja, s pozivom, da se čim številneje priglasi za službovanje na Primorskem. Preskrbelo se bode za to, da tisti, ki se vrnejo, ne bodo imeli sitnosti. Pravilno opremljene prošnje naj se naslovijo na civilnega guvernerja v Trstu ter pošljejo čim prej višjemu šolskemu svetu v Ljubljani.

Mariborska eskomptna banka otvori s 15. januarjem v Velikovcu podružnico. Tudi v Murski Soboti v Prekmurju je otvorila svojo podružnico.

Za 100 jugoslovanskih kron plačujejo privatno 156 nemškoavstrijskih kron.

Rudarsko šolo v Celovcu bodo opustili in jo dodelili deželni rudarski šoli v Ljubnem (Leoben) na Zgornjem Štajerskem.

Promet z Italijo otvorjen. Dne 16. decembra 1919 se je otvoril direktni osebni promet med Trstom in Ljubljano. Iz Ljubljane odhaja vlak ob 10. uri 45 minut in prihaja v Trst ob 21. uri. Na Verdu se vrši potna in carinska revizija. Iz Trsta odhaja vlak ob 8. uri 30 minut in prihaja v Ljubljano ob 17. uri 18 minut.

Z Madžarsko se je otvoril 15. decembra pisemski promet.

„Draupost“, ki med tiskarskim štrajkom ni izhajala, je začela zopet izhajati. Prej jo je tiskala Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, sedaj pa „Mariborska tiskarna“.

Velikovčani, ki imajo kaj na vesti in se bojijo, da bi jih pri nas dosegla roka pravice, ki so ropali in streljali na naše prebivalstvo in ki vsled tega še sedaj prebivajo kot „ubogi begunci“ med koroškimi Nemci, so priobčili v „Freie Stimmen“ z dne 3. dec. 1919 odprto pismo na interaliirano misijo v Celovcu, v katerem pravijo, kako hude krivice da se nam tukaj pod jugoslovansko upravo gode. In interaliirani misiji je padlo kar srce v hlače in takoj je baje odgovorila na tisto pismo, samo da ga nihče ni bral. Interaliirana misija ima v Celovcu nujnejše delo kakor pa da bi odgovarjala na take prismođarije pobitega, faliranega, zavoženega in korumpiranega nemškutarstva.

Otok. Z dnem 31. decembra 1919 se je opustil poštni urad Otok in se z dnem 1. januarja 1920 uvedlo pri kr. poštnem uradu Ribnica ob Vrbskem jezeru dostavljanje poštinih pošiljatev po selskem pismonoši v kraju Otok. Dostavljanje se bo vršilo vsak dan.

Nagrade za pouk veronauka. Da se morejo odmeriti in nakazati nagrade za pončevanje veronauka za 2. polletje 1919/20, se župni uradi vabijo, da pošljejo nemudoma knjigovodstvu deželne vlade v Ljubljani prijavo, ki naj obsega sledeče: 1.) ime šole, 2.) koliko razredov ima šola, 3.) število tedenskih ur veronauka, ločenih v redni in ponavljalni šoli, 4.) koliko časa traja šola (posebno pri ponavljalnih), 5.) pri šolah, oddaljenih nad 1 km od župnišča: a) koliko potov (tja in nazaj ena pot) se napravi tedensko, b) v slučaju,

da se zahteva odškodnina za prehrano, utemeljitev, c) oddaljenost v km), 6.) ime veroučitelja, kateremu naj se izplačajo pristojbine, 7.) morebitne spremembe v polletju. Posebnih golic knjigovodstvo ne razpošilja, da se izplačila ne zavlečejo. Natančni podatki omogočijo hitro in točno nakazilo pristojbin. Zadnji čas je došlo knjigovodstvu več pritožb glede izplačila pristojbin; skoro vse izvirajo iz tega, ker veroučitelji ne vpoštevajo, da so se redne pristojbine izplačevale v polletnih nazajšnjih obrokih, stare draginjske doklade od 1. 1917 dalje pa v naprejšnjih obrokih in so se torej pri zadnjih izplačilih vpoštevale za 1. polletje 1919 izplačane stare draginjske doklade. Tako so veroučitelji prejeli doslej pristojbine do 30. junija 1919. Pritožbe naj se pošiljajo v bodoče neposredno knjigovodstvu deželne vlade v Ljubljani (oddelek za ljudsko in meščansko šolstvo).

Bolnišnica v Pliberku. V Pliberku se je ustanovila bolnišnica za bližnje občine, ki sprejema po mnenju zdravnikov za lečenje v bolnišnični sposobne bolnike in bolnice. Bolnišnica je zaenkrat urejena za vse notranje in ženske bolezni, za porodniške in lažje kirurškične slučaje. Z ozirom na inštrumentarij bode sprejemala v kratkem tudi težke kirurškične slučaje.

Tatvine in ropanja po cerkvah se zlasti po nemškem Koroškem zelo množé. Ropajo tudi svete posode. V Šmartinu pri Beljaku so napravili veliko škodo, istotako v Št. Rupertu pri Beljaku, po vsej okolici Št. Vida, kjer je še vedno sedež nemške deželne vlade itd. itd.

Dopisi.

Kotmaravas. V neprijetnih časih smo živeli zadnje tedne. Kar premore nemška laž, nesramnost in falotstvo, vse je prilezlo čez mejo in goljuvalo naše ljudstvo; naš stari zagovornik „Mir“ pa je mirno spal nekje tam doli. Ne zaspi nam vsaj zdaj, ko si nam najbolj potreben. Pridi redno, pridi gosteje, bodi resničen in strog in dobro oborožen nasproti vsaki laži. Težek je boj, kajti s „Korošcem“ sta sama proti celi bandi nemških listov in lepakov in le eden se je našel v Železni Kapli, ki ti je poslal pet tisočakov na pomoč. Ni jih poslal tebi, ampak nam vsem, kajti če umremo mi, kdo te hoče brati? Ali je res samo en mož na Koroškem, ki v tem usodnem času more par tisoč kron žrtvovati za svojo domovino? Može, slovenski Korošci, na dan s svojimi kronicami in dovolj bo tudi naših listov, letakov in spisov, dovolj, da premagamo soseda lažnjivca in svojega največjega sovražnika koroškega nemškutarja. Narodni sveti naj zbirajo za naše liste novih naročnikov, obenem pa tudi podpore za naše liste. (Op. uredništva: „Mir“ vsled tiskarske stavke ni izhajal. Strinjamo se z g. dopisnikom ter prosimo vse, naj nam dajajo obilo nabrušenega orožja na razpolago!)

Pokrče. Lep in veličasten je bil letos praznik Brezmadežne, ko se je ob obilni udeležbi vernega ljudstva blagoslavljala zastava tukajšnje Marijine družbe. Domači g. župnik so nam pokazali v kratkem nagovoru lepi pomen Marijine zastave, ki naj vodi družbenke v bojih sedanjih dni do zmage nad trojnim sovražnikom: svetom, satanom in mesom. In trdni sklep se je nam rodil, da ji hočemo vsikdar zvesto slediti, jo braniti do zadnjega diha in je nikdar izdajalsko zapustiti. Skrbeti hočemo, da se bo krdelce naše še namnožilo in okrepilo. Zastava je, čeprav ne docela nova, vendar prav lepa. Na eni strani predstavlja Brezmadežno, na drugi sv. Jožefa. Vsem, ki so nas z darovi podpirali, da smo si jo mogle omisliti, izrekamo iskreno zahvalo in tisočeri Bog plačaj! Zastave pa ne damo iz rok nikomur kot le Mariji, ker v njej je naša zmaga!

Pokrče. Španska bolezen je pri nas, posebno v Ličjivasi, zelo razsajala in zahtevala precej žrtev. Po vrsti so se odpirali grobovi, in vanje so legali ljudje v najboljših letih. 30. novembra smo pokopali mlado gospodinjko pđ. Sivko v Ličjivasi, ki je pustila komaj od hude boleznii okrevajočemu možu dva nedorasla otroka. Ostal je z otrokoma na obširnem posestvu popolnoma sam, ker 10 dni pred smrtjo njegove žene so mu umrli tudi oče v 80. letu svoje starosti. Za hčerjo pa je kmalu šla tudi mati pđ. Šustarica v Pokrčah. Požrtvovalno je rajni stregla v boleznii, dokler od žalosti in napora ni podlegla smrti tudi ona. Pokopali smo jo 20. decembra. Hud udarec je zadel tudi pđ. Trlinjo v Ličjivasi, ki je izgubila svojega moža v najboljših letih. Huda vročinska bolezen mu je v nekaj dneh pretrgala nit življenja in tako pahnila vso družino v veliko nesrečo. Vseh pogrebov se je udeležilo mnogo ljudstva. Bog tolaži hudo prizadete družine, mrtvim pa naj sveti večna luč!

Cerkvene vesti.

Sv. Križ nad Črnečami. Minulo leto 1919 je v naši romarski cerkvi darovalo 71 duhovnikov vkup 561 sv. maš; 39 duhovnikov je bilo iz Koroške, 30 iz lavantinske, 1 iz ljubljanske, 1 iz tržaške škofije. Pridig je bilo 34, iz 16 krajev je prišlo 18 procesij; najbolj oddaljene so bile od Sv. Antona na Pohorju, Šmartna pri Slov. Gradcu, Djekš, Jezerskega in Škal. Svetih obhajil je bilo 8500. Meseca maja so Nemci oropali župnišče in imeli na stolpu svoje opazovališče. Tik pri cerkvi je padlo več granat, ki so razbile nad 50 šip, druge škode, hvala Bogu, ni bilo. — Odkar se nahaja pri Sv. Križu čudodelna podoba višarske Matere božje, t. j. od 12. septembra l. l., je bilo 218 svetih maš (61 mašnikov), 17 pridig, 9 procesij, 4850 svetih obhajil.

Za kanonika v Gospi Sveti je imenovan Miha Paulitsch, nemški poslanec in glavni urednik „Kärntner Tagblatt“. Kakor znano, so morali slovenski kanoniki zapustiti Gospo Sveto. Za profesorja bogoslovja v Celovcu je imenovan Ignac Müller.

Gospodarstvo.

Slovenska kmetijska družba je imela v torek, dne 30. decembra, ob 10. uri dopoldne občini zbor v Mestnem domu v Ljubljani. Štajerske in koroške podružnice bodo zborovale pozneje v Mariboru.

Podružnica čebelarkega društva za Slovenijo v Prevaljah je imela dne 4. jan. občini zbor pri Blatniku (Ehleitner) na Fari. G. potovalni učitelj Okorn iz Ljubljane je govoril o važnosti organizacije in o vprašanju, kako naj čebelarimo, da imamo od tega res dobiček in sicer v kmetskih in žnidarskih panjih. Podružnica šteje 30 članov. V odbor so bili izvoljeni: predsednik Fran Renner pđ. Mlinar na Navrškem vrhu, blagajnik Franc Mesner pđ. Pop na Lešah, tajnik učitelj Rakovec na Prevaljah. Kot odborniki so izvoljeni: Franc Senica pđ. Gornik v Št. Danijelu, Matevž Povše pđ. Ravnjak v Kotu. Na Koroškem je 25 podružnic čebelarkega društva s približno 1500 člani.

Pitanje svinj s koruzo. Po mnogih krajih imajo navado krmiljenke pitati s koruzo. To je za naše kraje, kjer koruza komaj za osebno vporabo pridelamo, velika potrata, osobito, če pomislimo, da prašič 50% žita ne zgrize in zmelje z zobmi kakor na pr. konj. Zelo priporočljivo je mesto cele koruze krmiti koruzno moko med drugim živežem, ker s tem prvič prihranimo polovico in je zmlata koruza tudi lažje prebavljiva.

Vzreja žrebet. Žrebet s štriglom snažiti prvo leto ni priporočljivo. Taki konji so kasneje običajno neobčutljivi za bič. Žrebetom prija pri snaženju najbolje trda sirkova ščetka in cunj, s katero se žival nesnage očisti.

Društvene vesti.

Silvestrov večer v Borovljah. Narodna društva v Borovljah so priredila v telovadnici meščanske šole Silvestrov večer, ki je dobro uspel.

Vogrče. K. sl. Izobraževalno društvo je priredilo na novo leto popoldne po blagoslovu igro „Dve materi“, ki se je dobro obnesla.

Božičnica v Labudu. S pomočjo labudskega odseka je priredila dne 20. dec. 1919 gđ. učiteljica Marija Zalar za je priredila mlado lepo uspelo božičnico. Otroci so deklamirali šolsko mladino lepo uspelo božičnico. Otroci so deklamirali in peli slovenske in nemške pesmi. G. podpolkovnik Skrobar jih je po očetovski nagovoril. Vsak otrok je dobil majhno darilo. Pod vodstvom g. Ferliča je pevski zbor zapel nekaj jugoslovanskih pesmi. Tudi Nemci so bili z božičnico zadovoljni.

Guštanj-Tolsti vrh. Tukajšnji šoli ste priredili dne 21. decembra božičnico. Slavnost so otvorili s pesmijo „Lepa naša domovina“, nato je sledil samospev „Begunka“, pela učenka Orter Ana, ki je svojo nalogo izvrstno dovršila. Nato je nastopil mešan zbor 5. razreda. Prvi razred je nastopil s kolom združenim s pesmijo „Rad bi videl, kako kmetič“. Nato so igrali „Snegulčico“, glavni vlogi Snegulčice — Lerh Marija in lovec Gašper — Dretnik Ivan — sta bili jako dobro zastopani. Tudi palčki so jako dobro igrali. Zadnja točka je bila živa slika z deklamacijo (učenec 1. razreda Jaroš Kotnik). Otrokom in učiteljstvu hvala za otroško veselje.

Sv. Lenard pod Ljubeljdom. Malo kdaj se kaj sliši iz našega kraja, pa vključ temu polagoma napredujemo. Dobili smo stalno šolo, da je vsak dan reden ponk in tudi dobrega g. učitelja. Tudi naši vrli slovenski fantje so se začeli gibati. Sedaj se jako marljivo učijo dve igri, namreč „Vaškega skopuha“ in „Blaznica v prvem nadstropju“. Igro priredi tukajšnja „Jugosl. strok. zveza“, v kateri so fantje včlanjeni. Igra se vrši v Delavskem domu v Podlublju dne 11. jan. ob 8. uri pop. Zatorej vas vabimo, da pridite pogledat, kaj znajo naši vrli Jugoslovani, slovenski Ljubeljčani. Fantom pa kličemo: Le tako naprej!

Žvabek. Lepo se je obhajal tu praznik cerkvenega patrona, sv. Stefana, ne samo v cerkvi, ampak tudi zunaj nje. Pri Luknerju so domača dekleta priredila krasno igro „Večna mladost in večna lepota“ ter navrh še veseloigro „Strahovi“. Od blizu in daleč prišlo je toliko gledalcev, da je bila dvorana za to premajhna. Ljubko in korajžno so nastopali komaj šestletni otroci kot pritlikavci in burno pozdravljali svojo kraljico „Snegulčico“. Vsa čast neutrudljivi gđč. učiteljici, kateri gre pri tem glavna zasluga, ki je v tako kratkem času dosegla tako lepe uspehe! Upamo, da se kmalu zopet vidimo pri slični prireditvi.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Borovljah.

Delniška glavica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice:

celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

Borovlje. Dne 20. dec. 1919 se je vršil v gostilni pri „Čvešplarju“ ustanovni občni zbor „Podružnice SPD za Rož v Borovljah“. Prvi odbor se je sestavil in izvolil tako-le: Načelnik vladni svetnik dr. Josip Ferjančič, tajnik dr. Jos. Čemer, blagajnik dr. Boštjan Schanbach, odbornika inženjer Andrej Odlasek, dr. Fr. Mišič, namestnika Tone Borovnik in Tone Smeričnik, preglednika računov Franc Aichholzer in Ferdo Gaspari. V področje te podružnice Slov. Plan. Društva spada del slovenske Koroške zapadno od Borovnice (Freibach) s Karavankami. Vabimo vse ljubitelje in prijatelje narave, sploh vse prebivalstvo v navedenem delu Koroške, da podružnici pristopijo. Planinski pozdrav. Odbor.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tisk tiskarne Družbe sv. Mohorja v Prevaljah.

Svarilo.

Jaz Marija Sestričnik pd. Rogl na Lokovici, občina Libuče pri Pliberku, svarim vsakogar, da se mojemu nečaku **Filipu Buchner iz Lokovice** ne sme na moj račun nič plačati ali posejvati in on tudi nima pravice, od mojega posestva, lesa ali druge lastnine kaj prodajati. Jaz ne plačam za njim nobenega dolga in ne priznam tudi nobene kupne pogodbe, po njem sklenjene, za pravo.

Lokovica, dne 30. decembra 1919.

Marija Sestričnik pd. Rogl.

Občinski tajnik

sposoben slovenskega in nemškega uradovanja, se sprejme takoj. Plača po dogovoru. Ako bi bil obenem tudi

organist in mežnar

ima prosto stanovanje. Dopise na Občinski urad Vetrinj pri Celovcu, Koroško, Jugoslavija.

Dr. Ferdo Müller

preje odvetnik v Celovcu, ima sedaj svojo pisarno v Mariboru, Tegethofova cesta 11.

Ima pa skoro vsak teden opraviti v Pliberku in naznani vsakemu na vprašanje dan prihoda v Pliberk.

Gostilničarji, kavarnarji,
= vinogradniki, pozor! =

Trgovina z vinom Oset & Cajnko Slovenjgradec.

Naznanjava, da imava veliko zalogo najboljših sortiranih vin, kakor: muškatelj, rizling, šipon, burgundec, portugizec, šilhar, pristni ljutomeržan, pekerčan, haložan, bizeljčan ter črna dalmatinska in banatska stara in nova vina.

Kupujeva iz vseh vinorodnih krajev vsa najboljša vina po najboljših cenah.

Se priporočava

Andrej Oset & Franjo Cajnko.

Restavracija Al. Rozman v Prevaljah

priporoča svojo novo urejeno gostilno v lastni hiši vsem domačim in tujim gostom najtopleje, kjer se nahaja **gostilna, kavarna, trafika, prenočišča** in se tudi dobe **vozniki** na vse strani. — Dobivajo se dobra gorka in mrzla **jedila**, pristna **vina** in sveže **pivo** po zmernih cenah. — Za tujce, ki prenočujejo v Prevaljah, so **čedne sobe** vedno na razpolago. Gostilničarjem priporoča vsakovrstna zajamčeno pristna vina iz najboljših vinskih goric.

Za obilen obisk se priporoča

Alojzij Rozman.

Gospodarska družba za nakup in prodajo d. z o. z. v Ljubljani podružnica Sinčavas

priporoča svojo veliko zalogo

manufakture,

kakor: sukna za obleke, razne vrste barenta, šifona, triko-perila: srajce, spodnje hlače, nogavice itd.; nadalje: žepne robce, rute, pavole, sukanca (cvirna) itd.; zalogo

svežih mesnih izdelkov:

brunšviške salami, krakovske klobase itd., ter **pristno, staro vino.**

Dobavlja razno špecerijsko, kolonijalno in norimberško blago, železnino ter **poljedelske stroje vseh vrst.**

Kupuje vse poljedelske pridelke po najvišjih cenah.

**Trgovci! Aprovizacijski odbori!
Zahtevajte ponudbe!**

Odvetnik

dr. Viktor Sušnik

naznanja, da je otvoril svojo pisarno v Pliberku, Guštanjska cesta št. 7.

Primešaj krmi Mastin!

Enkrat na teden primešaj krmi pest praška **Mastin**. Ob pomanjkanju krme, ko se uporabljajo nadomestna sredstva za krmila, pa se primeša dvakrat na teden. Prašek **Mastin** je dobil najvišje kolajne na razstavah v Londonu, v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Tisoči gospodarjev hvalijo **Mastin**, ko ga enkrat poizkusijo, in ga ponovno rabijo. 5 zavojev praška **Mastin** zadostuje za 6 mesecev za enega prašiča ali vola, da se bolje redi.

Ako se **Mastin** pri Vas v lekarnah in trgovinah ne dobi, potem ga naročite po pošti. 5 zavojev **Mastina** K 20:50 poštne prosto na dom.

Mazilo zoper garje

(naftamazilo) uniči pri ljudeh garje, lišaj, srbečico, kožne bolezni, izpuščaj. Pri živini uniči garje. 1 lonček 6 K, po pošti K 9:50.

Lekarna Trnkóczy Ljubljana, Kranjsko, zraven rotovža.

Kdo prodaja knjige: Janežič-Bartel: **Deutsch-slovenisches Handwörterbuch**; Sket-Podboj: **Slovenisches Sprach- und Übungsbuch**; Sket-Podboj: **Slovarček**. Ponudbe na naslov: **J. M. Trunk**, župnik, Borovlje.

Kupi se parna žaga.

Ponudbe je poslati na
„**IMPEX**“

ekspozitna in importna družba z o. z. v Ljubljani.

Čebelni vosek

suhe satine in odpadke sveč
kupi po najvišji dnevni ceni

J. Kopač, svečar v Ljubljani
Gospodarska cesta 90 (Sp. Šiška).

Kupim: Pisalni stroj, kopirno prešo, decimalno tehtnico, četudi rabljeno pa še dobro ohranjeno. **Franz Mory**, šmihel pri Pliberku.

Kupi „Drava“ Maribor.

Rezan les (smrekov, jelkov, borov, mecesnov, bukov),
tesan les (smrekov, jelkov, borov),
okrogel les (smreka, jelka, bor, mecesen),
bukov les (hlode od 25 cm debelosti naprej),
drva (trda in mehka),
stoječi les v gozdu,
smrekovo skorjo

kupi vsako množino

„**DRAVA**“

lesna trgovska in industrijska družba
z o. z.

v Mariboru.

Kupi „Drava“ Maribor.